

Імёны

Віталь ВАРАНКО:

«Я МОГ СТАЦЬ ІНЖЫНЭРАМ, АЛЕ МУЗЫКА ПЕРАМАГЛА»

«Чалавек-баян», «баяніст-віртуоз» — часцей за ўсё менавіта так прадстаўляюць Віталю Варанку. Ён двойчы станавіўся стыпендыянтам Прэзідэнцкага фонду па падтрымцы таленавітай моладзі, перамагаў на розных конкурсах і фестывалях у Еўропе, Расіі і ва Украіне. Кар'еру ж эстраднага выканаўцы хлопец распачаў, калі прыйшоў на праект «Акадэмія талентаў» і стаў супрацоўніца з вядомым беларускім прадзюсарам Уладзімірам Кубышкіным. Сёння 22-гадовы Віталь працягвае спасцігаць музычнае майстэрства ў Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі і адначасова робіць новыя крокі на шляху да вялікай сцэны. Адзін з нядаўніх — перамога ў конкурсе «Заспявай.by». Падчас сустрэчы артыст расповёў не толькі пра яе, але і пра сваю любоў да беларускай мовы, натхненне прыгажосцю і калекцыю інструментаў...

— Пасля конкурсу вы вырашылі працягваць стварэнне беларускамоўных песень?

— Так, я ўжо працую над наступнай кампазіцыяй, якую таксама спрабую пісаць на беларускай мове. Ду-

маю, што працягну супрацоўніцтва з Віталем Ражковым (паэт, на верш якога запісана песня «Вяртайся». — Аўт.). У яго ўжо ёсць ідэі з тэкстам, а я ствараю мелодыю.

— Жаданне размаўляць па-беларуску да вас прыйшло не так даўно... Як поспехі?

— Мае веды пакуль вымушаюць жадаць лепшага, але я не саромеюся размаўляць па-беларуску і заўсёды думаю на роднай мове. Лічу сябе сапраўдным беларусам. Мне хацелася б, каб хоць сваімі песнямі я змог натхніць іншых людзей думаць на беларускай мове. Я ўпэўнены, што сапраўдныя беларусы пазітыўныя, умеюць радавацца жыццю. Таму не заўсёды разумею нашых музыкантаў, якія выконваюць сумныя песні. Сам хацеў бы развіваць у музыцы толькі пазітыўныя ноткі.

— Вы самі яскравы прыклад пазітыўнага чалавека. Як гэта ўдаецца?

— Сёння я не раскрыю свайго сакрэта. Скажу толькі, што мяне падмацоўвае музыка, якую я слухаю. Яна бывае вельмі рознай. Зараз, напрыклад, я «падсеў» на музыку групы «Dereche Mode». Таксама ў маім плэй-лісце апошні альбом «Muse». Спадабалася нават апошняя пласцінка Лэдзі Гагі. Я заўсёды шукаю цікавінку ў кожным выканаўцы, таму што калі чалавек дасягнуў таго, што яго ведаюць мільёны, то ў яго абавязкова ёсць чаму павучыцца. І ў беларусаў ёсць усе шанцы стаць вядомымі ва ўсім свеце музыкантамі. Узяць тых жа «Песняроў» — яны змаглі. Значыць, і іншыя маюць шанц. Трэба проста рабіць сваё на якасным сусветным узроўні.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Важацкі хлеб

НЕАД'ЕМНАЯ ЧАСТКА... МЯНЕ, альбо Замест водпуску — у лагер

Ці бачылі вы маладога спецыяліста, які пасля адпрацоўкі па размеркаванні штогод вяртаецца на былое месца сваёй працы проста з вялікай любові да яго? Выпускніца Беларускага дзяржаўнага педагагічнага ўніверсітэта Вольга КУЛАГА якраз з такіх: сёлета яна падчас водпуску на асноўным месцы работы прыехала ў дзіцячы лагер «Агеньчык» пад Мінскам у складзе педагагічнага атрада «Ветразь». Карэспандэнт «Чырвонкі» сустрэўся з дзяўчынай і даведаўся, з чым звязана яе любоў да «лагернай» працы.

— У 133-й мінскай школе, дзе я вучылася, працаваў проста цудоўны педагог Юрый Уладзіміравіч Гардзіенка, — узгадвае Вольга, — вучыў нас харэаграфіі і сусветнай мастацкай культуры, але быў больш, чым проста настаўнік. Для мяне ён стаў прыкладам. Я захаплялася тым, як гэты чалавек працуе. Думаю, менавіта Юрый Уладзіміравіч зрабіў на мяне найвялікшы ўплыў, і дзякуючы гэтаму настаўніку я выбрала месцам сваёй вучобы БДПУ. Дарэчы, тую самую спецыяльнасць, на якой вучыўся мой педагог, — «Сусветная і айчынная культура, рытміка і харэаграфія».

(Заканчэнне на 3-й стар. «ЧЗ».)

Фота Сяргея Нікановіча.

Эх, каб яшчэ...

УНЁСАК ДЛЯ АЛЬБЫ Чым запомніўся Нясвіж валанцёрам?

Удзельнікі міжнароднага экалагічнага валанцёрскага лагера «Спадчына Радзівілаў-2014» падзяліліся з «Чырвонкай» сваімі ўражаннямі ад праекта, які быў рэалізаваны рэспубліканскім грамадскім аб'яднаннем «Беларуская асацыяцыя клубаў ЮНЕСКА» пры непасрэдным удзеле Музея-запаведніка «Нясвіж». Усяго ў лагеры прынялі ўдзел 16 валанцёраў з Беларусі, Украіны, Расіі, Узбекістана, Арменіі, Сербіі і Кітая.

ПАМІЖ ЕЎРАПЕЙСКАСЦЮ І САМАБЫТНАСЦЮ

Дырэктар таварыства аховы жывёл у Ташкенце і эксперт экалагічнага руху Мадзіна САЇДКАРЫМАВА Беларуссю зацікавілася даўно. «Аднойчы я была ў азербайджанскім валанцёрскім лагеры, дзе ўбачыла прэзентацыю вашай краіны, — распавядае дзяўчына. — Тады і «загарэлася» думкай прыехаць сюды, пачала шукаць валанцёрскія праекты». У выніку Мадзіна правяла ў Беларусі паўтара месяца, і за гэты час наведвала «кітайскі» і «французскі» лінгвістычныя лагеры, паўдзельнічала ў праекце «Пілігрым» — паездцы па святых мясцінах Беларусі, паспела «паваланцёрыць» у Цэнтры экалагічных рашэнняў, наведвала Мінск, Хатынь, Віцебск, Гомель, Полацк. Апошняя жа кропка яе маршруту па Беларусі стаў Нясвіж.

«Лагер быў блізкага для мяне экалагічнага накірунку, — кажа Мадзіна. — У асноўным мы ачышчалі ад смецця тэрыторыю парку Альба, а таксама даведваліся шмат цікавага пра расліны і дрэвы, якія там высаджвалі. Леснікі, з якімі мы працавалі, былі вельмі адкрытымі і прыязнымі да нас. А ў вольны час хадзілі на экскурсіі па Нясвіжы».

Штодня адзін з удзельнікаў лагера арганізоўваў дзень культуры сваёй краіны. Напрыклад, у дзень Узбекістана валанцёры прачыналіся пад узбекскую музыку, вучылі простыя словы «прывітанне», «дзякуй», а яшчэ Мадзіна частавала сваіх новых сяброў сушанай дыняй. «Мне вельмі спадабаліся прэзентацыі Сербіі і Арменіі. Цяпер хачу трапіць у гэтыя краіны, — з захапленнем прызнаецца Мадзіна. — А што да Беларусі, то гэта залатая сярэдзіна паміж еўрапейскасцю і самабытнасцю. Зараз рэкламу вашу краіну ўсім сябрам і знаёмым — багатая культура і гісторыя, чыстае паветра, лясы і азёры — мне б хацелася прыехаць сюды яшчэ і не раз».

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)